

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/39/2016
Identifikačné číslo spisu:	6114217495
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:6114217495.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: HORPHAG RESEARCH MANAGEMENT SA, so sídlom Avenue Louis-Casai 71, Ch-1217 Meyrin, Švajčiarsko, zastúpeného advokátskou kanceláriou Allen & Overy Bratislava, s.r.o., so sídlom Eurovea Central 1, 811 09 Bratislava, IČO: 35 857 897, proti žalovanému: NATURICA, spol. s r.o., so sídlom M. R. Štefánika 517/23, 907 01 Myjava, IČO: 36 274 089, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Mojžiš a partneri, s.r.o., so sídlom Sasinkova 10, 811 08 Bratislava, IČO: 35 892 994, o zdržanie sa nekalosúťažného konania, o návrhu na prerušenie konania, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica, pod sp. zn. 16CbPv/8/2014, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24. marca 2016, č. k. 41Cob/415/2015-187, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica uznesením zo dňa 12. 10. 2015, č. k. 16CbPv/8/2014-170, návrh žalovaného na prerušenie konania zo dňa 06. 10. 2015 zamietol. Súd prvej inštancie tak rozhodol z dôvodu, že v konaní nezistil opodstatnenie prerušenia konania. Vzhľadom na priebeh konania súd prvej inštancie dospel k záveru, že hodnotenie otázky naplnenia skutkovej podstaty niektorého z nekalosúťažných konaní spadá vo výlučnej právomoci súdu. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že prípadné konštatovanie nekalosúťažného konania a vyhovieť petitu návrhu je podkladom pre rozhodnutie v zmysle ust. § 34 ods. 2 písm. d/ zákona č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach, v zmysle ktorého je možné domáhať sa na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ÚPV“) zrušenia spornej ochrannej známky. Podľa názoru súdu prvej inštancie konanie o zrušenie ochrannej známky prebiehajúce na ÚPV nemá podstatný vplyv na predmetné konanie, nakoľko súd bude hodnotiť nárok žalobcu v intenciách podaného návrhu. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol a konštatoval, že v konaní bude ďalej pokračovať.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného, napadnutým uznesením zo dňa 24. 03. 2016, č. k. 41Cob/415/2015-187, uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 12. 10. 2015, č. k. 16CbPv/8/2014-170 potvrdil. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s

argumentáciou súdu prvej inštancie, a preto jeho uznesenie podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil. V rámci svojho odôvodnenia odvolací súd zdôraznil, že žalovaným podaný návrh na ÚPV o zrušenie ochrannej známky a následné konanie ÚPV (o zrušenie ochrannej známky žalobcu vedené pod č. MOZ 569034) nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá má mať význam pre rozhodnutie súdu. Odvolací súd poznamenal, že v danom konaní bol na súde uplatnený nárok z nekalosúťažného konania, o ktorom môže rozhodnúť jedine všeobecný súd, a preto konanie vedené na ÚPV odvolací súd nepovažoval za také, ktoré by malo podstatný vplyv na konanie o nároku uplatnenom žalobcom.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil ust. § 237 písm. f/ O. s. p. v spojení s ust. § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p., podľa ktorého bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Odňatie možnosti konať pred súdom, vzhľadom na vyššie uvedené, žalovaný vidí v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu. V dovolaní žalovaný zdôraznil, že podľa jeho názoru rozhodnutie ÚPV o zrušení ochrannej známky k označeniu by mohla byť spôsobilé ovplyvniť súdne rozhodnutie v merite veci. Podľa tvrdení žalovaného sa odvolací súd vôbec nezaoberal tým, čoho sa žalobca v konaní domáha, a to zdržania sa používania ochrannej známky žalovaným v akýchkoľvek jazykových variáciách, odstránenia a stiahnutia výrobku označených ochrannou známkou a zaplata prirátaného finančného zadostučinenia vo výške 500 000 eur. V tejto súvislosti žalovaný podotkol, že prípadné vyhovie žaloby by malo na žalovaného likvidačný dopad. Vzhľadom na uvedené má žalovaný za to, že odvolací súd mal jeho dovolanie posúdiť aj z tejto stránky. Žalovaný poznamenal, že podal návrh na zrušenie ochrannej známky žalobcu č. I. na ÚPV, nakoľko sa domnieva, že uvedená slovná medzinárodná ochranná známka bola zapísaná do registra v rozpore s ust. § 5 ods. 1 písm. d/ zákona č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C. s. p.).

5. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01. 07. 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom od 01. 01. 2015 (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ust. § 236, ust. § 237 a ust. § 239 O. s. p.

6. Podľa ust. § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

7. Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (ust. § 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (ust. § 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska (ust. § 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa ust. § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie, ak: a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

8. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd v zmysle ust. § 451 ods. 3 C. s. p. stručne uvádza, že dovolaním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí podľa ust. § 239 O. s. p., nakoľko nejde o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, ani odvolací súd nerozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska, ani nejde o potvrdzujúce uznesenie, v ktorom by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o

rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejedná sa ani o potvrdzujúce uznesenie, ktorým by sa (ne)priznávali účinky cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené prípustnosť dovolania preto z ust. § 239 O. s. p. nemožno vyvodit', keďže dovolanie žalovaného smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 12. 10. 2015, č. k. 16CbPv/8/2014-170 o zamietnutí návrhu na prerušenie konania potvrdené.

9. Dovolací súd ďalej skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. Žalovaný procesné vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. nenamietal, pričom existencia väd tejto povahy ani nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

10. So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), pričom treba zdôrazniť, že prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá samo tvrdenie účastníka o existencii niektorej z uvedených procesných väd; určujúcim je zistenie, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

11. Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

12. K zamietnutiu návrhu na prerušenie konania ako dôvodu spôsobilému založiť vadu uvedenú v § 237 písm. f/ O. s. p. treba predovšetkým uviesť, že prerušiť konanie postupom podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. je možnosťou (nie povinnosťou) súdu takto rozhodnúť. Toto ustanovenie preto nezakladá procesné právo účastníka konania na vyhovie takémuto návrhu. Procesným následkom nevyhovie návrhu je, že súd musí vo veci ďalej konať, t. j. vykonávať všetky úkony smerujúce k prejednaniu a rozhodnutiu sporu v jeho merite. Jeho zamietnutím bez ďalšieho teda nemôže dôjsť k odňatiu možnosti pred súdom konať. Preskúmania správnosti procesného postupu súdu, ako aj správnosti jeho skutkových a právnych záverov, sa účastník môže domáhať využitím riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, smerujúcich proti rozhodnutiu v merite veci.

13. Právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. II. ÚS 383/06).

14. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

15. Z ustálenej judikatúry EŠLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ván de Hurk v. Holandsko, Ruiz Torija c. Španielsko zo dňa 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko zo dňa 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko zo dňa 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko zo dňa 19. februára 1998).

16. Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou ESLP stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05,

III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

17. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

18. Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V spojení s ust. § 167 ods. 2 O. s. p. toto ustanovenie primerane platí aj pre odôvodnenie uznesenia súdu.

19. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (ust. § 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

20. Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné.

21. Dovolací súd preskúmal dodržanie ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v spojitosti s ust. § 167 ods. 2 O. s. p. aj vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil a v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O. s. p. v podrobnostiach poukázal na jeho odôvodnenie, čím sa skutkové zistenia a právne závery súdu prvej inštancie obsiahnuté v jeho odôvodnení, stali imanentnou súčasťou rozhodnutia odvolacieho súdu.

22. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí prijal záver, podľa ktorého žalovaným podaný návrh na ÚPV o zrušenie ochrannej známky a následné konanie ÚPV nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka zásadného významu pre rozhodnutie súdu o žalobcom uplatnenom nároku z nekalosúťažného konania, nakoľko uvedené spadá do právomoci všeobecného súdu, a tento zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil.

23. Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvej inštancie nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a že aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného

odôvodnenia (ust. § 157 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

24. Dovolací súd preto dospel k záveru, že v konaní nedošlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom v zmysle ust. § 237 ods. písm. f/ O. s. p.

25. Námietky žalovaného, ktorými vytýka súdu, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a nesprávne právne posúdenie veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., však sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by v konaní došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci zo strany odvolacieho súdu, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa ust. § 236 a nasl. O. s. p.

26. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa ust. § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

27. Keďže v danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ust. § 239 O. s. p., a iné vady konania v zmysle ust. § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.